

Blahopřání doc. Ing. Josefu Lindovi, CSc.

Sudičky měly předposlední den měsíce ledna roku 1938 velice dobrou náladu. Narozenému Pepíčkovi nadělily jen to dobré. Jedna nesmírnou laskavost, další moudrost a ta poslední skromnost.

Držely nad ním ochranou ruku i v dalších letech. Ve třicetce už byl Pepíček dávno Pepík, ba dokonce Josef, protože se stal inženýrem elektrotechniky absolutoriem na plzeňské Vysoké škole strojní a elektrotechnické (VŠSE). Ve škole zůstal jako asistent, záhy jako odborný asistent, ale ke světlu ještě nedošel. Ačkoliv vlastně trochu ano, protože byl spoluřešitelem státního výzkumného úkolu, který se zabýval vytvrzováním laminátů infračerveným zářením. V té době se zásadně podílel na budování laboratoře tepelné techniky.

Poznal jsem ho v roce 1970 nebo 1971 při cvičeních z předmětu elektrické teplo a světlo. Kdy přesně to bylo, ví on. Vede si totiž záznamy o všech zkouškách. Zaplňuje již třetí sešit. Upřímně, moc jsem ho nepoznal, protože nejsem studijní

typ a navštěvoval jsem pouze takový počet cvičení, který byl nezbytně nutný pro získání zápočtu. V té době se přednášelo světlo jako součást společného předmětu elektrické teplo a světlo. To první bylo

Obr. 1. Doc. Ing. Josef Linda, CSc., u „kulatého“ stolu na konferenci Světlo 2007 v Ostravě

preferováno učiteli i studenty. Světlo? To bylo na okraji našich zájmů, tomu přeci rozumí každý. Byl jsem z tohoto názoru vyveden, když jsem při zkoušce dostal otázku grafické určení pásmových toků – netušil jsem jak. Ale laskavý pan asistent mi vše vysvětlil a můj chabý výkon ohodnotil známkou chvalitebně.

V letech 1976 až 1978 absolvoval postgraduální kurz světelné techniky na ČVUT. Na vysoké škole vybudoval laboratoř a napsal třídílná skripta z tohoto oboru. Jeho kandidátská práce byla věnována integrálním charakteristikám světelného pole. Kandidátem věd se stal v roce 1981. Jeho habilitační práce byla samozřejmě na téma osvětlení, *Metodika světelnotechnických výpočtů*. Docentem se stal v roce 1992. Za svoji dlouholetou pedagogickou činnost byl v roce 2004 vyznamenán Pamětní medailí Západočeské univerzity v Plzni.

Ale není jen pedagog. Světlo je totiž jeho koníček, a tak se mu věnuje i mimo školní posluchárny a laboratoře. Je předsedou plzeňské regionální slupiny Společnosti pro osvětlování a člen její republikové rady. Bez něj si neumím představit, že by vůbec existovaly semináře Technika osvětlování. Letos bude již dvacáté druhé pokračování. Je členem redakční rady časopisu Světlo.

Pevně zdraví a hodně sil do další práce přeje

Ing. Tomáš Maixner

K přání se připojuje i redakce časopisu Světlo.

Vzpomínka na pana Milana Čapku

Narodil se 30. dubna 1929 v Roztokách u Prahy, ale celý svůj život prožil v Dobřichovicích a Řevnicích.

Ve čtrnácti letech po smrti otce nastoupil do internátu Baťových závodů v Sezimově Ústí, kde se vyučil v oboru elektrické stroje a absolvoval jako jeden z posledních baťových „mladých mužů“. Potom studoval a v roce 1953 ukončil Elektrotechnickou průmyslovou školu v Praze Na Příkopě.

Začal pracovat jako projektant. Nejvíce zkušeností nabyl v Hutním projektu Praha, kde se seznámil s Ing. Ottou Šulou, který mu předával své zkušenosti a získal ho pro obor světelná technika.

Skoro celý profesní život Milan Čapka věnovat tomuto oboru. Pracoval v Elektropodniku hl. m. Prahy např. na Generelu hl. m. Prahy, z jeho návrhu byla zavedena pasportizace veřejného osvětlení. Kromě vypracování projektů veřejného osvětlení projektoval i mnoho soustav slavnostního osvětlení historických památek, např. Karlova mostu, Staroměstské radnice, Křížovnického náměstí a Národního divadla. Mimo jiné navrhl i druhé osvětlení letenského tunelu. Byl rovněž autorem průmyslového vzoru tunelového výbojkového svítidla použitého v podjezdu pod železniční tratí Na Harfě. Světlo bylo jeho profesí i koníčkem. V 70. letech dvacátého století byl

členem národního komitétu Mezinárodní komise pro osvětlování CIE.

V 80. letech byl zaměstnán ve Státním ústavu pro rekonstrukci památkových měst a objektů (SÚRPMO), kde vypracovával návrhy osvětlení. Pracoval rovněž jako koordinátor inženýrských sítí velkých obytných celků, např. při výstavbě Žižkova a sídliště Jánský vršek.

Odpočíval při rybaření, věnoval se i fotbalu a lyžování. Byl to člověk spravedlivý a přímý.

Zemřel náhle 14. ledna 2008 ve věku 78 let. Kdo jste ho znali, věnujte mu prosím tichou vzpomínku.

Za jeho kolegy a přátele paní Milada Prošková

Redakce časopisu Světlo se připojuje k této skromnému epitafu.

Seznam inzerce najdete na str. 50.